

„Lebilincselő, érzelmes utazás.”
– *Simone Elkeles*, New York Times
bestsellerszerző

C
T
M
P
O
S
T
S
A
B
E

v á g y á l m o k

fine
selection

KATIE MCGARRY

KATIE MCGARRY

CHASING IMPOSSIBLE

v á g y á l m o k

A *Pushing the Limits* sorozat
eddig megjelent kötetei:

PUSHING THE LIMITS – Feszülő húr

SZABÁLYSZEGŐK (Feszülő húr 1,5)

DARE YOU TO – Aki mer, az nyer

CRASH INTO YOU – Szívkaramból

TAKE ME ON – Kísérj el!

Logan

ÁRULÓ.

Szinte már várom, hogy a mellettem elhaladók odabökjék ezt nekem. De itt, Louisville-ben kevés az esélye annak, hogy belefussak valamelyik sulis társamba a Bullitt megyei gimiből.

A pincércsaj mosolyogva tölti újra tele a poharamat vízzel, egymásra nézünk. Dögös. Egy-két évvel lehet idősebb nálam. Szép hosszú haja van. Mondjuk, Abbyé hosszabb. Neki is barna a szeme, ahogy Abbynek, bár nem annyira sötétbarna. Most, hogy Abby eszembe jut, megfordul a fejemben, hogy el kéne hívnom ezt a pincércsajt randizni. Nem ő lenne az első főiskolás lány, és úgy egyáltalán az első lány az életemben, aki azért jön be, mert Abby-re emlékeztet.

Kacsintok egyet, a pincércsaj elpirul, anyám pedig biztatóan megböki a karomat.

Az Applebee'sben vagyunk. A bárpult fölött mind a három tévében a Reds-meccs megy. Hála az utolsó hazafutásnak, kezdenek bevadulni a népek a lelátókon. Tele van az étterem, ahogy Louisville-ben minden hely, ennek ellenére egyszer sem ürül ki a poharam. Igen, határozottan bejövök a pincércsajnak. Abban viszont már korántsem vagyok biztos, hogy nekem is bejön ő.

A balomon ülő apám odabiccent a pasasnak, aki úgy vigyorg, mint a Cheshire macska. Ha úgy döntök, ő lesz az új baseballszőm, és az, hogy most épp egy csajjal flörtölök, messze nem annyira kínos számára, mint a beszédtemánk: a cukorbetegségem.

Pontosabban mondva 1-es típusú diabétesz. A pasi fészkelődéséből lejön, hogy tutira én vagyok az első diabéteszes játékos a pályafutása alatt, akivel esetleg edzőként dolga lesz. Lefogadom, hogy most cikin érzi magát, amiért pont egy ebédmeghívást talált ki ahhoz, hogy meggyőzzön, miért lenne nekem jó, ha az ő csapatában játszanék. Na, ezért lettem én *áruló*.

– Logan édesanyja és én szeretnénk megköszönni, hogy segített megszerezni a sportbizottság jóváhagyását, és Logan folytathatja a baseballt.

Apám mindig így mondja, külön-külön említve anyut és saját magát. Hatéves voltam, amikor elváltak, de azt kell mondjam, egész normálisak maradtak egymással.

– Igen-igen! – Anyámnak is bele kell ám szólnia. – Nagyon hálásak vagyunk!

Halvány gőze sincs arról, miért is kell hálásnak lenni Reynolds edzőnek, de szeret úgy tenni, mint aki képben van. Apám sóhajt, ahogy anyám ömlengve mond köszönetet az edzőnek, amiért időt szentelt az ügyre, meg hogy milyen rendes tőle ez az ebédmeghívás. Anya igazi szabad szellemű, nagy dumás nő, ellenben apával, aki csendes és felelősségteljes fazon.

Én ezekből apám társalgási készségeit és anyám pörgését örököltem meg. Meg anyám barna szemét, apám fekete haját, és egy testet, ami nem termel inzulint. Anyám szerint ennek apám az

oka. Azt mondja, tuti, hogy a negativitása blokkolta valamelyik csakrámat az anyaméhben. Apa erre csak annyit szokott reagálni, hogy anya jobban tenné, ha megvizsgáztatná az agyát. Ebben mondjuk, egyetértek vele.

– Mikor van a születésnapja? – dobja fel a kérdést anyám az edzőnek. – Abból meg tudom mondani, milyen csillagzat alatt született!

– Még egyszer, köszönet a segítségért! – vág közbe apám gyorsan, hogy mentse a szitut. Nagyon tudja, mikor kell közbeavatkozni az ilyen közös szülői megbeszéléseken, még mielőtt anya örületes lelkesedése miatt nem várt irányba terelődne a társalgás. – Az állam általában nem támogatja az iskolaváltást.

– Ezúttal nem volt gond, hisz Logan közös szülői felügyelet alatt áll. – Reynolds edző anyám felé mutat a késsel, amivel a hamburgerét vágta fel. – Maga meg, ugyebár, a mi megyénkben él.

Totálisan hidegen hagy, hogy ez a fickó engem akar a csapatába. Kár volt belefecölnie ennyit ebbe az ebédbe, mert nagy eséllyel semmire nem megy vele. Az utolsó szezon végén megmondtam a fateromnak, hogy nem baseballozom többé. Persze, ennek ellenére kijárta a bizottság jóváhagyását, hátha meggondolom magam.

Mondjuk, ennek van is alapja. Az őrületbe kergetem azzal, hogy egyik nap ezt akarom, a másik nap meg teljesen mást. De most tényleg sziklaszilárd az elhatározásom. Terveim vannak nyárra, és még véletlenül sem szerepel köztük edzőtábor, edzés és hétvégeket felölelő bajnokság. Éjszakázás, zsúfolt bárók, gitár és egy floridai utazás a nyár végén, ezekre gyúrok.

– Persze, azért jól jött, hogy a Bullitt Megyei Középiskola készen állt az ügyhöz – folytatja Reynolds edző. – Az Eastwick

tanulmányi eredményeit nem sok iskola képes felülmúlni az államban.

Ahogy az Eastwick sporteredményeit sem. Azért a tavaszi állami bajnokságon sikerült megbőgetnünk az Eastwick csapatát! Májusban, amikor egymás után háromszor megvédtem a hazai bázist, olyan hangosan szitkozódott Reynolds edző, hogy mindenki hallotta a lelátón. Nem is szerezték meg az állami bajnoki címet!

– A tanulás miatt váltok sulit.

Miután a Bullitt Megyei Középiskola közölte a szüleimmal, hogy az utolsó évemet a laptopom társaságában a könyvtárban fogom tölteni, a szüleim átíratk az Eastwickbe. Én és az egy helyben ülés soha nem voltunk jó párosítás. Amikor túlságosan tétlennek éreztem magam, az többnyire bezárással, felfüggesztéssel, kórházzal végződött, egyszer még bilincs is került a kezemre. Védelmemre szóljon, hogy az a tehén magától kísért hazáig, így az szerintem nem nevezhető lopásnak.

Reynolds edző vidáman kapja fel a fejét.

– Hát persze, első a tanulás! Én is így gondolom.

Most azt hiszi, rébuszokban beszélek, pedig nem. Apa megmondta neki, hogy fontolgam a visszavonulást. Elvileg arról szólna ez az ebéd, hogy rávegyen, gondoljam meg magam. De úgy tűnik, ő ezt üdvözlőebédnek veszi. Bár tilos a toborzás, attól még mindenki így szerzi a játékosait.

– Tudta, hogy Logan minden tárgyból végzett már, amiket a Bullitt Megyeiben harmadévben fel lehetett venni? – kotyog bele anya.

– Igen. – Reynolds edző mosolyogva kortyol a Coca-Colájából. – Ahogy a kiváló vizsgapontokról és az alkalmassági vizsgáról

is tudok. Beszéltem az iskolai tanácsadóddal. Mondta, hogy több nyári akadémiaira is kaptál meghívót. Ha nyáron nekünk játszol, ígérem, hogy az edzések és a mérkőzések időpontjai nem ütköznek ezekkel.

Apám figyelni a reakciómat. Nem tűnik túl lelkesnek. Teljes mértékben rám bízta, hogy mit csináljak a szabadidőmben. Azt viszont nagyon szeretné, ha főiskolára mennék. Ő középiskolát végzett, ezért hangot is ad annak, hogy nekem jobb sorsot szán minimálbérnél és fárasztó fizikai munkánál. Ezek a nyári akadémiák főiskolai ösztöndíj lehetőségével kecsegtetnek.

Reynolds edző vágja apám testbeszédét, gyorsan hozzá is teszi:

– A nevelési tanácsadónk szerint Logan után kapva kapnak majd az egyetemek. Gondoljanak csak bele, mennyivel piacképe-sebb lesz egy újabb baseballbajnoksággal a háta mögött!

Anya kihúzza magát a széken.

– Látnia kellene az IQ pontjait! Magasan verik a plafont! Állítólag az intelligencia anyai ágon öröklődik!

Apám köhögni kezd, anyám ritka csúnyán néz rá. Én kortyolok egyet a vizemből, hogy elrejtsem a mosolyomat. Anya okos, és bár egy divatos egyetemen szerzett divatos diplomát, a tudományokat mégis inkább a horoszkópra cserélte le.

– Nem kis elszántság kell ahhoz, hogy harmadik és negyedik között válts iskolát – tereli vissza rám a szót az edző. – Ha beállsz a csapatba, barátokat is könnyebben fogsz találni!

A legtöbb diákot már az iskolaváltás pusztán gondolatától kirázza a hideg. Nálam más a helyzet. A legjobb barátaim tavasszal érettségiztek, ahogyan a baseballcsapatom fele is. A ballagás után egy héttel a három baseballledzőm közül kettő is közölte, hogy át-megy más iskolába. Egy szívdobbanás alatt magamra maradtam.

Igazítok egyet a baseballsapkámon, a salátát körbe-körbetologatom a tányéromon. Magamra maradtam. Be kell ismernem, pontosan egy érzés.

– Nyáron nem akarok játszani – jelentem ki minden köntörfalazás nélkül. – Kell egy kis off.

Apa gondterhelt pillantást vet rám. Ezt még nem mondtam neki, csak annyit közöltem vele, hogy többet látni sem akarok labdát. De mintha csak előre sejtené, hogy úgymint meggondolom magam. Pedig közel sem vagyok olyan szenvedélyes baseballozó, mint a két legjobb barátom, Chris és Ryan. Ők élnek-halnak a játékért. Én egyszerűen csak szerettem a haverokkal lenni, és bejött, hogy fogójátékosként kirobbanhatok.

– Eleget pihentél már, nem? – próbálkozik tovább Reynolds edző. – Tudod, ugye, hogy szeretünk a szezonon kívül is játszani, hogy formában maradjanak a srácok?

– Tudom.

A szemébe nézek. Összeakad a tekintetünk. Akármit tesz vagy mond, nem tud meggyőzni arról, hogy lemondjak a nyári terveimről.

– Magyarázzák el nekem még egyszer, mit kell tudni erről a diabéteszről – vált témát.

Vagy azért, mert kíváncsi, vagy mert időt akar nyerni ahhoz, hogy rávegyen, gondoljam meg magam.

Apával összenézünk, anya meg közben úgy viselkedik, mintha ő lenne a kizárólagos gyámom. Reynolds edző belemártja az utolsó hasáburgonyóját a ketchupba, és bólogatva hallgatja, ahogy anyám a cukorszintről, a vércukormérésről és az inzulininjekciókról magyaráz.

Összefut a nyál a számban, amikor a krumpli a szájában landol. Én grillcsirkesalátát eszem, csak hogy a szüleim előtt eljártsszam a „felelősségteljes vagyok” játékot. Ki nem állhatom a zöldségeket. El sem tudom mondani, mennyire utálok mindent, ami zöld, de az utóbbi időben nagyon elszállt a vércukorszintem.

Az orvos azt mondja, ez normális, a hormonjaim kavarnak. Anya szerint a negatív energia az oka. Apám árgus szemmel figyel, felelősségteljesen rendezem-e az étrendemet, mozgok-e eleget, és rendszeresen mérek-e. Mindent megtesz, hogy rendben legyenek, még a dokival is összefogott.

– Szóval azt mondják, nem kell aggódnom? – Reynolds edző összegyűri a szalvétáját, és üres tányérjára dobja. – Vagyis Logan figyel mindenre, és ez akkor is így lesz, amikor nálunk játszik?

– Logan... – szólal meg apám, mire felvonom az egyik szemöldökömet.

Ő vett rá, hogy próbáljam ki a baseballt, amikor hétéves koromban megállapították nálam a cukorbetegséget. Ezzel akarta mutatni, hogy 1-es típusú diabétesz ide vagy oda, bármit csinálhatok. Gyakran tűnődöm azon, megbánta-e. Lefogadom, fel sem merült benne, hogy az 1-es típusú diabéteszes fiából igazi fenegyerek lesz.

Apa újra belekezd a mondatba.

– Logan tudja, mikor kell mérni, és évek óta inzulinozza magát.

Diplomatikus válasz. A teljes igazság beismerése nélküli igazság. Apám szerint nem vagyok felelősségteljes. Sem a diabéteszszemmel kapcsolatban, sem semmivel az életemben.

Reynolds edző legyintéssel reagál apám válaszára.

– Akkor jó! Ha úgy dönt, hogy belép hozzánk, tartunk egy csapatmegbeszélést. Elmagyarázzuk a többieknek a helyzetet. Ha esetleg van maguknak erről valami tájékoztató füzetük...

– Azt már nem – szakítom félbe, mire felém kapja a tekintetét.

– Mit nem?

– Ha beállok, az edzőkön kívül senki nem tudhat róla.

Reynolds edző gyors pillantást vet a szüleimre. A segítségüket lesi, de aztán kivágja magát.

– Bevallom, nem sokat tudok az állapotodról, fiam, de ahogy hallom, azért ez komoly dolog.

Az is. Annyira, hogy egyszer összeomlott a szervezetem a sürgősségi osztály vizsgálóágyán. Rohadtul semmi nem valódibb és komolyabb ennél.

– Az orvosokon kívül csak néhányan tudnak a diabéteszemről. Az előző csapatom sorozatban nyerte az állami bajnokságokat, úgy, hogy a csapattársaimnak fogalmuk sem volt arról, hogy a fogójátékosuk szervezete nem termel elég inzulint.

Még a két legjobb barátom sem tudta. Most sem tudják.

– Pedig nincs ezen mit szégyellni...

Ismét félbeszakítom.

– Maga nekirohanna teljes gőzzel egy srácnak, akinek nem jól működik a szervezete? Hozzávágna erőből a labdát, ha tudná, hogy gáz van az egészségével?

Reynolds edző megforgatja a gyűrűt az ujján. Felfordul a gyomrom. Lefogadom, hogy a saját kölykeire gondol, miközben azon tanakodik magában, jó ötlet-e engem pályára vinni.

– Nem is tudom. Bevallom, bennem is megfordult, bölcs döntés-e ez.

Rádőlök az asztalra, és előrehajlok. Közben le sem veszem róla a szemem.

– Néhány héttel ezelőtt a bajnokságon a maga legnagyobb játékosaként és a hazai bázis között álltam. A srác felém rohant. Megszereztem a labdát, átvettem az irányítást, és tageltem a seggét. És én most itt ülök, ő pedig még mindig törött lábbal fekszik, ahogy halottam. Szóval akkor ki is a lekvár?

Apa elővesz egy levelet egy mappából, és az edző elé csúsztatja.

– Ezt Logan orvosa írta. Igazolás arról, hogy a fiam játszhat. A felkészülés alatt és versenyidőszakban többször kell mérnie a vércukorszintjét, de nincs kizáró oka annak, hogy játsszon.

Reynolds edző szeme végigfut a sorokon, majd a lap aljára meredve mérlegel: kell neki egy fogójátékos, de bevállalhatja-e, hogy bevegyen a csapatába egy diabéteszes srácot.

Kétszer megkopogtatja az asztalt, majd rám emeli a tekintetét. Egyetlen célja van: a csapatát nyeresre vinni a bajnokságon.

– Látom rajtad, és hallom a hangodban a szenvedélyt. Biztos, hogy nem akarsz többé baseballozni?

Akarom-e, hogy százmérföldes sebességgel csapódjon hozzám a labda? Akarom-e érezni, amikor egy srác hazafutásnál ezerrel belém rohan, miközben tagelem? Akarom, mert baromira eszelős érzés! Nekem pedig nap mint nap szükségem van egy adag öröltre.

Valami nincs jól bekötve az agyamban. Egyszerűen folyamatosan bizserog a bőröm, és kattog az agyam, és ha nem pöröghetek, úgy érzem, megőrülök.

Hogy végeztem-e a baseballal? Ki tudja. De egy biztos...

– A nyarat akkor is kihagyom.

Az edző bólint, az arcán diadalmas mosoly terül szét.

– Rendben! Tiszteletben tartom a döntésed. Az őszi labdás edzés az első iskolai héten indul. Számítok rád a pályán!

Egy pincérnő elejt egy étellel megrakott tálcát, az étteremben mindenki odakapja a fejét. Ahogy Reynolds edző visszafordul az asztalhoz, anyám azonnal lecsap rá, és közli vele, hogy a bioboltjában kapható herbatea csodákat művelne a csapattal a felkészülési időszakban.

– Biztosan ezt akarod? – mormogja oda nekem apám.

Tudja, hogy mindig a pillanatnyi hangulatom szerint döntök. Már vártam, hogy ezúttal is megkérdezze, valóban ezt akarom-e. Neki mindegy, hogy mit sportolok. Számára nem annak van jelentősége, hogy baseballozom. Ő csak azt akarja, hogy egészséges legyek. Agyban is.

– Csak a nyár kell.

Apa nézéséből tisztán lejön, hogy még beszéde lesz velem azokról, amikről most mélyen hallgatok. A hátam közepére sem hiányzik az a beszélgetés! Előre tudom, hogy nem fog örülni annak, amit hallani fog. Márpedig én végig fogom vinni, amiket elterveztem.

Abby

ELSŐ SZÁMÚ SZABÁLY, amit apámtól tanultam: soha ne vegyétek észre rajtad, hogy félsz.

A mobilomat a fülemre tapasztva becsukom magam mögött az emeleti fürdőszobánk ajtaját, bezárom, és a biztonság kedvéért még be is láncozom.

– Legközelebb majd azzal jössz, hogy a csillagok maguktól átrendeződtek, csak hogy megmutassák a sorsomat, és egy hang leszólt az égből, hogy ki se merészkedjek az ágyamból?

Ricky felnevet. Ő mindig nevet. Velem legalábbis. Pedig igazából ideges lesz tőlem. A mi bizniszünkben ha nem jó emberben bízunk meg, az végzetes következményekkel járhat. Így aztán igyekszik azt hinni rólam, hogy vicces vagyok, nem pedig örült. Amúgy egyáltalán nem vagyok vicces. Örült viszont annál inkább.

– Mondom, töröld a ma esti programjaidat! – erősködik.

Oldalra tolom a törülközőtartós műanyag polcokat, feltekerem a tépőzárral rögzített tapétát, majd egy csavarhúzóval nekilátok eltávolítani a falról az „ajtót”.

– Csak mert a szerencsesütidben az állt a cetlin, hogy tartsd távol magad a kétes üzletektől? Ha már ilyen szarságokban hiszel, legalább

csináld jól! Olvasd el az újságban a horoszkópodat, ahogy sok ember teszi!

A vonal másik végén megszűnik a háttérből hallatszó hangos nevetés és beszélgetés zaja. Azon tűnődöm, vajon Ricky is most lépett-e be az ő kis titkos szentélyébe, ahol a pénzzel teli rejtkehelye van.

– Megbízható forrásból tudom, hogy ma este néhányan az én becses tulajdonomra akarnak lecsapni. Ezért kellene itthon maradnod.

– Az szívás, mert én ma bulizni megyek. – Ez igaz is. Persze, előtte találkozom néhány vevőmmel, eladom nekik, amire vágnak, és csak utána lógok kicsit a haverokkal. Aztán egy potenciális vevővel futok össze. Mindig lecsekkolom az újakat, mielőtt üzletelni kezdek velük. Ehhez paranoiásan ragaszkodom. – Az a tinédzser leszek, aki mindenki szerint, köztük szerinted is, lennem kéne!

Négy csavar ki, az ajtó kilazul. Akárhányszor nyitom ki ezt a kis fülkét, egyrészt megkönnyebbülök, másrészt befeszülök. Ahhoz képest, hogy mennyire fiatal vagyok, vesszül sok pénzem van itt. De még mindig nem elég.

– Vasárnap van – mondja. – Te pedig pénteken és szombaton szoktál nagyot kaszálni.

– Vannak törzsvásárlóim, akik nyűgösek lesznek, ha nem úgy történnek a dolgok, ahogy azt ők elvárják. Most, nyáron kell pörgetnem a bizniszt, mert ha a suli elkezdődik, nem fogok tudni olyan gyorsan szállítani. Szeretném, hogy a vevőim fejében az az időszak maradjon meg, amikor rögtön megkapták tőlem az anyagot. Nem olyan könnyű ám fenntartani a vevők magas szintű elégedettségét úgy, hogy közben eleget aludjak, szép legyek, és a sulis beadandóimmal is elkészüljek! A tökéletesség megfontolt tervezést és munkát igényel!

– Dicsőség a kiváló hozzáállású alkalmazottnak! – károm, olyan hangon, amitől azonnal kényszert érzek arra, hogy beálljak a zuhany alá, és lemossam magamról a szennyet. – Veled mindig öröm a beszélgetés! Lehet, hogy mindenkivel el kellene sajátíttatnom az ügyfélkezelési filozófiádat!

– Te mondtad!

A vevőimnek mindig igazuk van, hacsak nem próbálnak meg átverni. Mert olyankor szemét üzemmódra váltok.

– Kapsz tőlem egy fizetett szabadnapot! Adok annyit, amennyitől ma nem szeretnél elesni!

Ijedten összeugrik a szívem. Ricky nem szokott ilyen felajánlásokat tenni. És nem tetszik, hogy nekem most megteszi.

– Azt vágom, hogy aggódsz, nehogy elveszítsem a készleted egy részét, ha lebukom, de ennél azért okosabb vagyok. Soha nincs nálam annyi, hogy sokat veszítsek, ha valaki idióta módjára le akarná nyúlni tőlem. Díjazom az aggodalmadat, de minden oké lesz velem!

A pulcsim zsebéből előkotrom a csomagot, amit egy órával ezelőtt Ricky újabb „kincseként” hoztam haza, és összerakom a mai esti rendeléseket. Egy kis pénzmagot is veszek ki a fülkémből, kis címletű bankjegyeket, mert mintha Isten megtiltotta volna az embereknek, hogy pontosan annyi pénz hozzanak magukkal, amennyit fizetniük kell. Arról meg, hogy borravalót adjanak, ne is álmodjak.

– Abby! – Ricky komoly hangját hallva hirtelen megállok egy köteg pénzzel a kezemben. – Nem azon aggódom, hogy át kell ütemezned néhány találkozódát, vagy hogy nem férne el a zsebedben az anyag. Attól tartok, hogy ezek a legjobb dílereimre nyomulnak.

– Akkor hívd fel őket, és mondd el nekik, hogy olvassanak horoszkópot!

– Te vagy az a becses tulajdon, aki miatt aggódom.

– Én csak egy porszem vagyok.

Megvan rá az okom, miért csinálom, amit csinálok. Én a pénz miatt árulok drogot. Egyszerűen muszáj a minimálbérnél többet keresnem.

Védem a területemet: apa környékét, a sulimat, a főiskolás sráckokat, akikkel üzletelek. A vevőim száma ahhoz elég, hogy annyit keressenek belőlük, hogy kifizethessem a számláimat, és jusson belőle a jövőbeli számlámra is. Ahhoz viszont szerencsére kevés, hogy a kelleténél jobban beszippantson ez az „élet”. De az, hogy Ricky miatt aggódik, azt jelenti, hogy mégiscsak „beszippantott”, és ettől kiráz a hideg.

– Azért vannak hűségvesztők, mert csinos, fiatal csaj vagy, aki előtt nem érzik magukat cikisen. Ugyanakkor tisztelnek is, mivel mélyen legbelül rémisztőbb vagy bármelyik horrorfilmnél, amit valaha láttak. Okos vagy, sőt, vág az eszed, és azért mutatod magad jelentéktelennek, mert azt hiszed, ez hatalmat ad neked. De erről majd máskor beszélgetünk. Most az a lényeg, hogy ne mozdulj ki otthonról!

Nem szólok. Ő sem. A fejem közvetlenül a végécésze mellett van.

– És ez parancs, Abby!

– De már megbeszéltem a haverokkal, hogy találkozunk ma – suttogom magam elé, ahogy a homlokom a hideg porcelánhoz ér.

Azt hittem, okos vagyok. Azt hittem, jól játszom azt a szerepet, amire apám tanított. De akárcsak ő, most én is elcsesztem. Úgy tűnik, a hülyeség örökletes.

– Abigail! – szól Ricky határozottabban.

Egyszer tettem egy ígéretet valakinek, akit merem szeretni, hogy soha nem jutok el addig, ameddig apa. Hogy nem fogom úgy végezni, mint ő. Hogy én nem fogok lebukni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mondd, hogy betartod az utasításokat – erősködik Ricky.

Szédülés kap el. Nekem ez az egész csak eszköz a célom eléréséhez, és csak addig van szükségem rá, amíg végre normális munkát tudok vállalni. Olyat, ami elég jól fizet ahhoz, hogy levegye a vállamra nehezedő elképesztően súlyos terhet. De ez a telefonhívás – Ricky hozzám intézett szavai – azt jelzi, hogy túlságosan is benne vagyok a dolgokban, és soha nem is lesz belőle kiút, bármennyire is szeretném.

– Hadd halljam! – mondja.

– Oké, ma nem fogok árulni.

– Jó! – feleli. – Rendben van. Nemsokára átbeszéljük, mik a terveim veled!

Leteszi, én is leteszem, és becsukom a szemem. A francba! A jó bűdös francba!